

שתימכרו כבר

בעוד ימים מספר נוסע ראש-הממשלה שלי למכור אותי בארה"ב. אני מוכן. אני רוצה. אני משתוקק. אני אפילו אסתרק כדי לעשות רר שם טוב, ארחץ בשרי ואסוך אותו בשמן, אצחצח שניים ולא אגיד מלים גסות. רק שימכרו. אם הוא יבקש, אני אזחל לתוך שקית פלסטיק, אדביק על עורפי הוראות כבי"ס (רק במים פושרים, חצי כוס אברקה ולשטוף פעמיים. לא להרתיח!). אשכב על איצטבה ואשמיע קולות של מציאה-לא-נורמאלית. אני גם מייפה בזאת את כוחו של ראש-הממשלה שלי לתת עלי הנחה של 20%, למרות שכבר לא העונה

להנחות. לחיילים — 25%. רק שימכרו כבר. אני בהחלט ער לעובדה שהוא עומד להמיר חלקים נכבדים מנחלת-אבות, מכורתי, משוש-נפשי, כור-מחצבתי, בפיות-נייר חסרות משמעות, מערטרות בשלל התימות ערביות חסרות-משמעות. אין-דבר. למכור. ברור גם שבתמורה למכירתי הפומבי ומסירת אלפי טונות של חול-וד, רווי בדם יהודי, לידי שלטון זר שלא מקיים מוצאות, אקבל סה"כ סי"כ קלוש להישאר בחיים. מחיר מצחיק. אני יודע. לא חשוב. מייד להשלים את העסקה, בבקשה. אני אוהב להיות מכור. אני מכור למכירות. בשבילי — אין כמו מכורה מכורה.

געגועים לציון

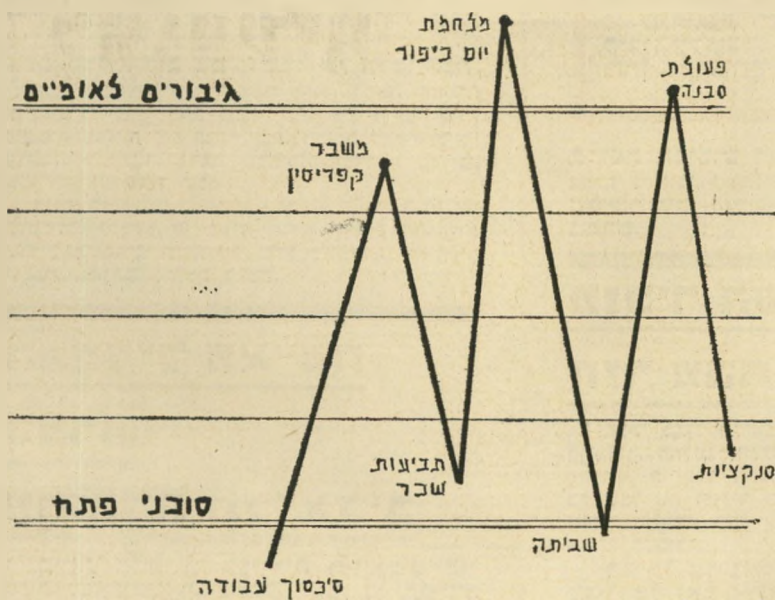
מאת יצחק רפאל

ליבי בקואליציה ואני בסוף אופוזיציה איכה אוכל לשנות סוף-סוף את הפוזיציה

ממשלה הלא תשאלני לשלום אסיריך הנושאים נפשם בכפם לחזור ולשוב אלייך ושלום אסיר תאוה דימעניו כטל-חרמון ונכסף להימנות על חברייך לבכות ענותך אני תנים, ועת אחלום שיבת שבותך. אני כינור לשרייך. ליבי למשרד הדתות מאור יהמה פיתחי ממשלה שערייך את בית מלוכה ואת כסא ה' ואיך תשב נוכרית עלי כסאות גברייך יפה נוף משוש תבל, קרייה למלך רב הו מי יתן ואצטרף וניפגש בסתיו

דיאגרמת פטריוטיות - עובדי התחזוקה

נכון ליום 30.8.74

הדיאגרמה דלעיל מתארת בצורה מדעית את התנודות במקרה הפטריוטיות של פועלי התחזוקה בחברת "אל-על". מעניין במיוחד לשים לב שאהבת המולדת של הפועלים שואפת אל האפס בעיתות שבתה, אך מגיעה לרמה של "גבורה לאומית" בעיתות משבר. בולטת הדוגמא של מולחמת יום-כיפור, בה מראה העקומה על פטריוטיות בשיעור מקסימאלי, לעומת הירידה הדראסטית שחלה בעת השבתה שלאחריה. ומיד אח"כ — שמירה על קשר אווירי תקין בעת המשבר בקפריסין — אהבת-ישראל מושלמת, ושוב שבתה חלקית — נטייה ברורה לפת"ח.

נראה שפועלי התחזוקה הם גורם בלתי יציב לחלוטין באיזור ומבינים רק כוח. נא טיפולכם.

אם יש את נפשך לדעת מה שלומך

רחל המרכלת שלי

מקום, שותה ומפטפט, ושכר יוצאת מפי מילה כמו "נסיעה" מייד קופצת עלי אחת המסובות ואומרת "נכון. באמת סיפרו לי שראו אותך בבית-הכרם".

אני בורח משם, יושב לי בשקט במקום אחר ופולט אנחת רווחה. "מה יש?" מסתערים עלי שניים, "מה אתה נאנח? הרי יש לך שבדית מש-געת".

גם משם אני קם ובמקום הבא ש-אני הולך אליו תופס אותי משהו ישר בכניסה ומגחך לי לתוך האוזן "ארבע בבוקר ברחביה, הא! רח-ביה, הא! ארבע בבוקר, הא!"

בקיצור, כמו שאמרתי לכם — על כל גיבעה רמה, תחת כל עץ רעון ובכל פינה אורבים לך אנשים טובים ודורשים טובתך בכל נפשם, בכל מאודם ובכל מחיר.

ומאו, מדי בוקר בבוקרו, אני יורד לי אל בית הקפה, "אנשים טובים!" אני קורא. "כן, בחור" עונים כולם. "מה שלומי?" אני שואל.

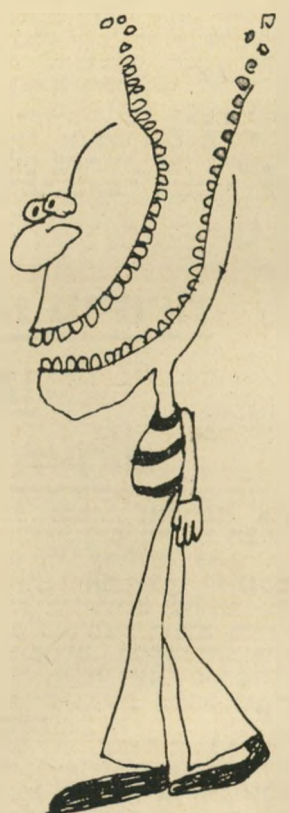
"טוב, תודה", אומר אחד. "יש לך כאב שיניים בצד ימין של הלסת הי-תחתונה", מכריז השני. "אמא שלך צילצלה", מספרת משה, "אבל היא אמרה לך שהכל בסדר". "אתמול זיינת", מעדכן אותי השולחן האחרון משמאל. "לא שאני רוצה ללכלך", מוסיף המלצר, "אבל אומרים שיש לך סיפליס", הוא מסכם את הדיון.

"הו, אנשים טובים!" אני קורא ועולה על השולחן "הו, אנשים טו-בים! מה הייתי עושה בלעדיכם?" אני מדקלם ופורץ בבכי מר של אה-בת-אדם.

ואם יש את נפשך לדעת מה שלומך היכנס אל בית הקפה הקרוב ושאל אל תדאג, יש שם אנשים טובים — הם יודעים מה שלומך. הם יעזרו לך.

מי שחושב שפסו אנשים טובים מן הארץ טועה טעות גמורה. יש, עדיין יש אנשים טובים. אנשים טובים ש-מתעניינים בך, שדואגים לך. אנשים טובים שדורשים טובתך מבלי אפ-לו שתדע מזה.

אז איך אני יודע מזה? פשוט מאוד — לפעמים אני יושב לי באיזה

ח.א.מ.